

Entrevista a

Sr. Antonio Plasencia

Degà entre 1983-1986

Prèviament, vull recordar que vaig ésser Degà des del gener del 1983 fins al setembre del 1986. Fa ja, doncs, més de 26 anys. El nostre Col·legi tenia aleshores uns 6000 col·legiats. I, sembla que aquest nombre s'ha multiplicat entretant per quatre. No hi ha dubte que aquest element s'ha de tenir en compte en qualsevol reflexió que es pugui fer sobre l'ICAB, sobre la nostra professió i la forma d'exercir-la, i sobre l'Administració de Justícia en general.

Seria massa fàcil servir-se de la coneguda frase que qualsevol temps passat fou millor que aquest present.

Nogensmenys, hi ha aspectes que cal que siguin immutables dins de l'advocacia.

Atesa la necessitat d'establir una jerarquia o ordre de prelación d'aspiracions institucionals, quin considera que ha de ser el primer i més important bé que el Degà i la Junta de Govern han de perseguir amb singular intensitat?

Considera més important mantenir i incrementar el prestigi general de l'advocacia exercent i col·legiada, o bé assegurar, defensar i, en el seu cas, incrementar la independència de l'advocat per tal que quedi eficaç i realment immune a qualsevol pressió que pugui enterbolir la lliure presa de decisions?

Llegint la segona pregunta, ja sembla que s'és ben conscient de l'urgència de fer front als dos problemes que en aquesta es plantegen. Crec que la nova Junta haurà de fer-hi front ben ràpidament.

Mantenir i incrementar el prestigi general de l'advocacia exercent i col·legiada és urgent, i no sols per la defensa d'aquesta, sinó i ben especialment, en defensa dels interessos de la ciutadania. Em sembla inconcebible que uns advocats poguessin actuar sense que el ciutadà tingués la seguretat que en qualsevol cas, hi haurà sempre un organisme professional per defensar-lo en cas d'infraccions deontològiques d'aquell, per lleugeres que puguin ésser. I

els dits organismes professionals –els Col·legis d'Advocats– han d'actuar de forma molt ràpida i eficaç. Ben lluny d'aquella lentitud en que es té per costum de pensar que actua l'Administració Pública.

Considero que assegurar, defensar i, si cal, incrementar la independència de l'advocat, és la millor manera de vetllar pels interessos de la ciutadania, ja que deontològicament és la manera que l'advocat no es vegi mai forçat per pressions de cap tipus a actuar en contra de la dita independència.

Creu que el Col·legi ha d'efectuar una delicada funció pedagògica quant als drets i deures que presideixen l'activitat de l'advocat en les seves relacions amb els companys, ja sigui en una tramitació extrajudicial o litigiosa, així com en les seves relacions amb els funcionaris de l'Administració de Justícia i en les seves relacions amb els clients?

Per què “delicada”? Jo en diria “necessària”. Sempre he dit que a les Facultats de Dret no s'ensenyava a fer d'advocat (al menys en el meu temps). I tot i respectar el que ara es pugui fer com a Màster, crec que el Col·legi ha d'insistir en el coneixement pels nous advocats dels drets i deures que tenen respecte dels altres companys de professió. I vetllar perquè el tracte amb els mateixos sigui –ara sí– “delicat”.

I no cal dir en quant al tracte amb tots els components de l'Administració de Justícia, des del primer fins als darrers de cada Jutjat, Sala o qualsevol altre òrgan. Cal ésser delicat en el tracte amb cadascun d'ells, i, en contrapartida, recordar en tot moment, si cal, que l'advocat té dret al mateix tracte delicat i respectuós. I cal recordar-ho tantes vegades com siguin necessàries i a tants nivells com calgui.

Creu que l'activitat disciplinària comprèn exclusivament la imposició de sancions, o bé que, actuant

amb el màxim respecte al col·legiat, ha de procurar conduir la disfunció cap a una satisfactòria solució pacífica? Així mateix, considera que aquesta funció, malgrat possibles delegacions, obliga a una atenció especialíssima del Degà?

No crec pas que ambdues coses siguin incompatibles. Cal imposar sancions tantes i quantes vegades sigui necessari fer-ho. Altrament, es podria parlar per la gent del “corporativisme” dels advocats i que el Col·legi defensa sempre als advocats, sigui quina sigui la seva conducta. I això no s’ha de permetre mai.

Però l’imposició d’aquestes sancions ha de comportar també per part del Col·legi unes reflexions a l’advocat sancionat que li permetin rectificar les conductes que n’hagin estat mereixedores.

I aquí sí que em sembla que l’actuació personal del Degà és essencial. Ell, personalment, i no en públic sinó a l’interior del seu despatx, hauria d’intentar convèncer a l’advocat sancionat de la necessitat de rectificar la seva conducta.

Entén que és un deure indispensable de la Junta de Govern i el seu Degà aconseguir que el col·legiat vegi en els òrgans col·legials una autèntica protecció que generi recíproca confiança?

És totalment indispensable que l’advocat pugui veure en tota l’activitat del Degà i de la Junta de Govern una dedicació total i plena en la defensa de les seves activitats professionals, sempre que aquestes hagin estat correctes, és a dir, respectuoses amb la deontologia.

Considera que seria convenient mantenir, incrementar o millorar tota sort de serveis que tendeixin a fer més fàcil i eficaç la funció de l’advocat, com ara crear facilitats per fer efectius els seus honoraris?

L’advocat s’ha de veure recolzat en tot moment pel Degà i per la Junta de Govern en tot allò relatiu al cobrament dels seus honoraris. És evident que si aquests fossin abusius, caldria una moderació dels mateixos, per via d’acord o de regulació.

Creu que el Degà i els membres de la Junta de Govern, han d’exercir el seu càrrec gratuïtament o, per contra, han de rebre una remuneració per les funcions que aconsegueixen?

Ningú ha de poder anar a cap càrrec de la Junta de Govern del Col·legi amb l’idea d’una remuneració. És un SERVEI (ho indico en majúscules expressament) a la ciutadania, al Col·legi i a tots els companys que el componen. Hi ha d’altres persones que aquest SERVEI el fan per la via de la política, o de la Creu Roja, o de qualsevol altre institució.

Cal considerar com un honor grandíssim que els teus companys t’hagin escollit per l’exercici de tasques col·legials.

D’altra part, és evident que les despeses que pugui tenir per raó de les seves funcions col·legials li han d’ésser reemborsades.

Considera que s’ha de fomentar el digne respecte recíproc entre Col·legiats, la companyonia, la prohibició de reprovar a l’advocat contrari «en la seva persona», i en tot cas atendre i demostrar el dret del propi client i la infracció o manca de raó del contrari sense menyscar la dignitat de l’advocat contrari?

No pot ésser d’altra manera. Jo diria que més que fomentar, cal EXIGIR aquest digne respecte recíproc. L’advocat ha de defensar els legítims interessos del seu client amb tota classe d’arguments basats sempre en la Llei i en el Dret. I aquest “enfrentament” s’ha de considerar acabat amb l’assumpte que l’hagi motivat..

Si no fos així, la professió podria acabar en un grup de persones que no es podrien veure ni adreçar-se la paraula.. Tasca essencial de la Junta és reeixir aquesta convivència dins del respecte entre tots els col·legiats, basat principalment en el tracte delicat entre els companys.

Creu que s’ha d’incrementar el respecte a la paraula donada entre companys en exercici, i la lleialtat en l’assumpció de compromisos en nom del client?

La paraula entre companys ha “d’anar a missa” com es deia en d’altres èpoques. El prestigi entre companys ha de venir també pel respecte de la paraula donada i en la lleialtat en l’assumpció dels compromisos en nom del client. I si tals compromisos no s’han de poder assumir, l’advocat ha de poder advertir-ne al company de l’altra part, precisament abans de tal assumpció.

Creu que el Col·legi ha de defensar al lletrat de les possibles desviacions legals del seu client, preservant la seva immunitat en tot cas?

Pot ser que jo no hagi comprès ben bé la pregunta.

Què es vol dir quan es parla de “possibles desviacions legals del seu client”?

Si aquestes es produeixen, no haurien d’ésser-ho mai per inducció o consell de l’advocat, qui es convertiria aleshores en un còmplice.

Cal que davant de la situació de fet en que es trobi el client, l’advocat el defensi de manera que el faci sortir de tal “desviació”. I si això no és possible, actuar en la seva defensa tractant de fer comprendre les raons humanes que l’hagin portat fins a aquell punt.